

Sygn. akt: I 1 C 2513/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Kokowska-Kuternoga

Protokolant: protokolant Anna Lewińska

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2018 r. w Gdyni

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w K.

przeciwko B. S.

o zapłatę

I oddala powództwo w całości;

II kosztami postępowania w kwocie 947,00 złotych, w tym 900,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego obciąża powoda uznając je za uiszczone w całości.

UZASADNIENIE

W pozwie skierowanym przeciwko B. S. ,powód, (...) w K. , domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 1505,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20.9.2018r do dnia zapłaty, a nadto obciążenia pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu żądania pozwu powód wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy pożyczki pieniężnej , zawartej w formie pisemnej, w dniu 17 grudnia 2015 r, a zawartej na 60 tygodni, tj. do dnia 17.3.2017r. Na mocy tej umowy powód zobowiązał się udzielić pozwanej pożyczki pieniężnej w kwocie 800 zł, a pozwana zobowiązała się zwrócić pożyczkę zgodnie z harmonogramem spłat określonym umową wraz z odsetkami umownymi w wysokości 47, 81 zł i prowizją o zł. Powód wskazał też, że zadłużenie pozwanej z tytułu umowy pożyczki na dzień wniesienia pozwu wynosi 1505,69 zł oraz podał, że na kwotę tę składają się następujące należności: kwota 636, 84 zł stanowiąca sumę niespłaconych rat kapitałowych z harmonogramu spłaty do umowy pożyczki; kwota 26,34 zł stanowiąca skapitalizowaną sumę odsetek umownych naliczonych od kwoty nabytej przez powoda, kwota 617, 37 z tytułu kosztów windykacji, 225, 14 zł odsetek umownych i karnych naliczonych przez zbywcę wierzytelności do dnia 1.3.2018r. Powód wskazał też, że pożyczka powinna być spłacana w cotygodniowych ratach i że umowa pożyczki została rozwiązana przez pożyczkodawcę, z uwagi na opóźnienie w spłacie zadłużenia z umowy . Powód wskazał, że podejmował próby mediacji z pozwaną poprzez wezwanie pozwanej (listownie oraz elektronicznie) do dobrowolnej spłaty zadłużenia, lecz pozwana zadłużenia nie spłaciła. Powód wyjaśnił także, iż domaga się od pozwanej zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, stosownie do treści art. 481 § 2 kpc.

(pozew, k. 4-6)

Wobec treści art. 505¹ kpc niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Pozwana nie stawiała się na rozprawę i nie wdała się w spór.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 grudnia 2015 r. doszło do zawarcia pomiędzy, T. F. Spółką zoo w W. jako pożyczkodawcą, a pozwaną, B. S., jako klientem umowy pożyczki. W umowie ustalono, że kwota pożyczki wynosi 800 zł oraz, że umowa obowiązuje przez okres od dnia jej zawarcia do dnia przewidzianego w harmonogramie spłatę ostatniej raty tj. przez 60 tygodni.

W treści umowy wskazano, że pozwana zobowiązana jest zwrócić kwotę pożyczki poprzez wpłatę rat kapitałowych i odsetek, powiększonych o odsetki 47, 81 zł za cały czas trwania umowy oraz koszty dodatkowe za spłatę pożyczki w domu w wysokości 832, 20 zł, w terminach płatności określonych zgodnie z umową i zgodnie z harmonogramem.

W umowie wskazano też, że roczna stopa oprocentowania jest stała i wynosi 10 % oraz że opłata przygotowawcza wynosi 0 zł.

Przy założeniu wykonania przez pozwaną zobowiązania w terminach określonych w umowie całkowita kwota do zapłaty przez pozwaną została określona w umowie na sumę 1680,01 zł.

Według harmonogramu spłaty pożyczki zwartego w treści umowy raty wynoszą po 28 zł tygodniowo i obejmują wskazane wyżej składniki umowy pożyczki.

W pkt. V regulaminu pożyczek będącym załącznikiem nr 1 do umowy ustalono, że w przypadku opóźnienia klienta w spłacie rat pożyczki pożyczkodawca jest uprawniony do podjęcia działań upominawczo-windykacyjnych zgodnie ze wskazaną w umowie kolejnością, których koszt każdorazowo ponosi klient w następującej wysokości:

- koszt monitu 1 sms – 0,1 zł, wysyłka raz na 4 tygodnie,
- koszt przygotowania i wysyłki 1 wezwania do zapłaty listem zwykłym– 2 zł,
- koszt przygotowania i wysyłki 2 wezwania do zapłaty listem poleconym- 6 zł,
- koszt wizyty windykacyjnej- 60 zł.

W ust 6 tego pkt-u umowy wskazano, że pożyczkodawca może rozwiązać umowę z przyczyn braku wpłaty za co najmniej 2 pełne okresy płatności z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia, wzywając jednocześnie do spłaty długu .

Zaś z par. 5 umowy wynika, że regulamin udzielania pożyczek gotówkowych , harmonogram spłat, rejestr spłat , poręczenie, weksel są integralną częścią umowy przekazaną wraz z egzemplarzem umowy klientowi.

Wpłaty dokonywane przez dłużnika , wg, treści pkt-u V ust. 5 regulaminu są zaliczanie w pierwszej kolejności na poczet kwoty wskazanej jako koszty sądowe i egzekucyjne- o ile występują- potem zaś na poczet : za obsługę w domu, odsetki umowne, rata, odsetki za opóźnienie.

dowód: umowa pożyczki - k. 20-20v; regulamin- k. 21-21v;

W dniu 13.4.2018r (...) z siedzibą w K. nabył wierzytelność m. in. p-ko B. S.

dowód: umowa cesji, k. 9-10v, wyciąg z listy dłużników, k. 19

W zawiązkę z ustaleniem przez powoda braku uregulowania zadłużenia powód skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty kwoty w wysokości 1489,99 zł, wskazując, że nie dokonano spłaty kwoty 636, 84 zł kapitału i 853, 15 zł odsetek naliczonych do dnia 13.6.2018r

dowód: wezwanie do zapłaty , k. 7;

Sąd zważył, co następuje:

Pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie złożył odpowiedzi na pozew, ani w inny sposób nie zajął stanowiska w sprawie. Zaszły więc warunki z art. 339 § 1 k.p.c. do wydania wyroku zaocznego w stosunku do pozwanego. Jednocześnie § 2 tego przepisu wskazuje, iż w takim przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 70940).

W myśl ogólnych zasad na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, zaś na pozwanym obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jego wnioski o oddalenie powództwa/ por. art. 6 kc :”Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.”/.

W niniejszej sprawie powód dochodzący zapłaty wskazanej w pozwie kwoty powinien był wykazać zasadność obciążenia pozwaną żadaną kwotą, charakter umowy jaka łączyła strony oraz jakie świadczenia w ramach tej umowy powinien pozwany ponosić na rzecz poprzednika prawnego powoda. Zdaniem Sądu to powód jako profesjonalista, od którego wymaga się staranności w wyższym stopniu, powinien ponosić wszelkie konsekwencje związane ze swoją niedokładnością, zaniechaniem i niekonsekwencją. Mając na uwadze jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego, a mianowicie obowiązku udowadniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne, określoną w dyspozycji art. 6 k.c., Sąd uznał, iż to rzeczą powoda było dążyć do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów. Wszelkie zatem zaniechania podejmowania takich działań przez powoda, jego ewentualne zaniechania i przeoczenia, stanowią zarazem wyraz woli strony powodowej i pociągać muszą za sobą niekorzystne dla niej skutki procesowe.

Mając na uwadze powyższe należy wskazać, iż faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie powinien w zasadzie dowieść powód. Nawet brak zajęcia stanowiska przez pozwanego nie zwalnia powoda od wykazania sądowi, iż żądanie sformułowane w pozwie istnieje.

Ustalając stan faktyczny, jako wiarygodne, Sąd ocenił przedłożone przez powoda dokumenty prywatne, albowiem ich autentyczność i prawdziwość - w przeciwieństwie do ustalenia skutków z nich wynikających - nie budziła wątpliwości Sądu. W szczególności za wykazany Sąd uznał fakt zawarcia umowy pożyczki, warunki tej umowy, braku spłaty całości ,wysłania przez powoda do pozwanej przez powoda pisma zawierającego wezwanie do zapłaty pożyczki. Wszystkie te pisma zostały przez powoda przedłożone wraz odpisami potwierdzeń ich nadań poświadczonymi za zgodność z oryginałem przez reprezentującego powoda radcę prawnego, którego poświadczenie ma charakter dokumentu urzędowego (art. 129 §3 kpc). Pozwana nie obaliła zaś domniemania wynikającego z charakteru tego poświadczenia, iż powód rzeczywiście w tych dniach wysłał do pozwanej opisaną wyżej pismo, na jej aktualny (obecnie i wówczas) adres zamieszkania.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Art. 509.kc stanowi, że :” § 1. Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.”, art. 511.:” Jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.”, art. 516.:” Zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje.” regulują prawa i obowiązki stron umowy cesji oraz wierzyciela i dłużnika. Każdy, kto powołuje się na fakt nabycia długu winien wykazać dokumentem ten fakt.

Powód wykazał nabycie swojego roszczenia wobec pozwanej, jednakże brak udowodnienia ,że wskazana kwota jest należna nie załączył do pozwu załącznika do umowy cesji, z którego by wynikało, ile wynosi kwota wierzytelności nabytej przeciwko pozwanej i co składa się na tę kwotę .

Analizując treść umowy pożyczki, Sąd uznał, że ustalenia stron w zakresie należności takich jak kwota pożyczki, odsetki umowne, odsetki karne, opłaty windykacyjne, co do zasady, znajdowały one oparcie w przepisach kodeksu cywilnego regulującego umowę pożyczki i świadczenia uboczne w postaci odsetek za opóźnienie (art. 720-724 kc i art. 481 §1 i 2 kc) oraz postanowieniach umowy, podlegającej szczególnemu reżimowi określone w ustawie z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2011, nr 126, poz. 715, ze zm). Przepis art. 720 kc stanowi bowiem, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości; zaś przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w szczególności art. 3 ust. 1 określa, że przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, a także art. 3 ust. 2 pkt 1 określający, że za umowę o kredyt konsumencki uważa się również umowę pożyczki.

W świetle tych regulacji, w ocenie Sądu, powództwo w części obejmującej niespłaconą przez pozwaną część kapitału pożyczki oraz odsetek umownych od tego kapitału naliczonego pozostawałoby w pełni zasadne. W tym celu przedstawił on bowiem podpisaną przez pozwaną umowę pożyczki.

W pozostałym jednak zakresie, tj. w części obejmującej roszczenie o zapłatę kosztów obsługi pożyczki w domu w kwocie 832,20 zł - powództwo pozostawało niezasadne.

W ocenie Sądu, przywołane przez powoda postanowienia umowne przewidujące te opłaty w wysokości wyżej wskazanej pozostawały regulacjami o charakterze abuzywnym, które z mocy art. 385¹ §1 i 3 kc nie wiązały pozwanej, która zawarła z pożyczkodawcą umowę jako konsument. Zgodnie bowiem z przywołanym przepisem postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Nieuzgodnione indywidualnie są zaś te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

W ocenie Sądu postanowienia umowy przewidujące możliwość obciążenia konsumenta, a więc pozwanej opłatami w wysokości 832,20 zł - przewidziane w treści wyżej wskazanych zapisów umowy są postanowieniami umownymi indywidualnie nieuzgodnionymi w myśl przepisu art. 385¹ §1 kc. Postanowienia indywidualnie uzgodnione w myśl wyżej wymienionego przepisu to bowiem nie postanowienia, których treść konsument mógł negocjować lecz takie postanowienia, które rzeczywiście powstały na skutek indywidualnego uzgodnienia. Wymienione w treści art. 385³ kc niedozwolone postanowienia umowne mają wyłącznie charakter przykładowy, stanowiąc swoistą regułę interpretacyjną ułatwiającą stosowanie art. 385¹ kc.

Jednocześnie, w opinii Sądu, zastrzeżenie zawarte we wskazanych wyżej zapisach umowy przewidujące, iż pożyczkobiorca będzie zobowiązany do ponoszenia opłat z tytułu kosztów obsługi w domu, jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta. Z jednej bowiem strony opłaty te są rażąco wygórowane, gdyż ich zastrzeżenie w takiej wysokości nie ma żadnego uzasadnienia w rzeczywistej wysokości opłat ponoszonych zwykle za takie czynności. Z uwagi na powyższe regulację odnoszącą się do tych kosztów – Sąd ocenił jako prowadzącą w istocie rzeczy do zapewnienia powodowi nieuzasadnionych korzyści i naruszającą interesy ekonomiczne konsumenta w rażący sposób.

Pokreślić należy, że przedmiotowe postanowienia w sposób rażący naruszają interesy konsumentów, w szczególności te ekonomiczne związane z obowiązkiem uiszczenia znacznych i dodatkowych kosztów, które mogą prowadzić do zwiększenia istniejącego zadłużenia. Działanie legitymizowane treścią zapisu prowadzi w rezultacie do obciążenia

zadłużonego klienta kolejnymi zobowiązaniami w praktyce utrudniając mu możliwość uregulowania należności wynikającej ze zobowiązania pierwotnego.

Z uwagi na powyższe w tym zakresie Sąd żądanie pozwu uznał za całkowicie nieuzasadnione. Skutkiem bowiem ustalenia przez Sąd abuzywności zapisu umowy jest brak związania nim konsumenta.

Na marginesie wskazać należy, że postanowienie o treści podobnej do zakwestionowanego przez Sąd w sprawie niniejszej zostało uznane za niedozwolone wyrokiem Sadu Okręgowego w Gdańsku z dnia 29.10.2015r. sygn. akt XVI Ca 489/15, Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieście z dnia 3.3.2016r sygn.. akt. XVIII C 3935/15, i wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień wzorców umowy .”.

Podzielając w tym zakresie argumentację zawartą w uzasadnieniu w/w wyroków wskazać należy, że powód zastrzegł sobie uprawnienie do podejmowania względem pozwanej czynności pobierania opłat w domu, mimo braku w tym zakresie jakiegokolwiek normatywnego uregulowania, które upoważniałoby go do prowadzenia tego postępowania. W szczególności przepisem statuującym wprost takie uprawnienie nie mógł być art. 13 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 21 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, który stanowi, że umowa o kredyt konsumencki powinna określać informację o stopie oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunki jej zmiany oraz ewentualne inne opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu. Przepis ten zobowiązuje przedsiębiorcę do precyzyjnego wskazania wysokości opłat obciążających kontrahenta, nie jest jednak możliwym, by na tej podstawie wywodzić o uprawnieniu do prowadzenia pobierania opłat w domu oraz nakładania na konsumentów obowiązku zwrotu poniesionych przez niego kosztów tego w całości. Brak norm upoważniających pozwanego do podejmowania w/w czynności oznacza bowiem, że podstawowym i zarazem prawnie dopuszczalnym sposobem dochodzenia roszczeń jest procedura określona przez przepisy ogólne. Zaznaczyć należy, iż jest to jedyna prawnie dopuszczalna forma, której dłużnik zobowiązany jest się poddać. Koszty postępowania sądowego są natomiast kompensowane zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy uregulowaną w art. 98 § 1 kpc, w świetle którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Tymczasem w warunkach niniejszej sprawy powód dochodził od pozwanej kosztów, które generowane były innymi, dowolnie obranymi przez niego działaniami. Podejmowanie takich czynności winno jednak odbywać się na jego koszt i ryzyko. Egzekwowanie należności przez pobieranie w domu klienta stanowi wyłącznie rezultat swobodnego wyboru wierzyciela i z tej przyczyny wynikłe stąd koszty winny być przez niego pokrywane.

Przedsiębiorca, decydując się na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na udzielaniu pożyczek gotówkowych winien uwzględnić specyficzne dla niej ryzyko transakcyjne (np. ryzyko nieterminowego wykonywania zobowiązań). Stąd na dezaprobatę zasługuje działanie powoda polegające na określeniu liberalnych przesłanek weryfikacji podmiotów - jak to zostało przez niego określone "zestandardyzowanych", które mogą zostać jego kontrahentami (np. w porównaniu do wymogów stawianych przez instytucje bankowe), zaś zwiększone w związku z tym ryzyko kompensowane jest przede wszystkim poprzez przeniesienie na konsumentów wszelkich kosztów wywołanych wykonywaniem zobowiązań. Przyjęty przez w takim układzie działalności przedsiębiorcy model skupiony jest na maksymalizacji zysku wskutek maksymalizacji ilości zawartych umów, a koszty wywołane umowami przenoszone są na konsumenta. Powyższa argumentacja uprawnia do określenia tych umów jako ryzykowne (w porównaniu do podobnych produktów bankowych), czyli takie o mniejszym prawdopodobieństwie samodzielnej spłaty i wobec takich konsumentów podejmowane są dodatkowe czynności. W ocenie Sądu obranie takiego modelu prowadzenia działalności gospodarczej, a w ślad za nim kreowanie regulacji o treści omawianej powoduje uchylene ciężającej na przedsiębiorcy odpowiedzialności za zawierane przez niego umowy (w szczególności te o podwyższonym ryzyku nieterminowej spłaty). [...].

W konkluzji należy zważyć, że kwestionowane postanowienia pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami, albowiem w sposób nierównomierny rozkładają ryzyko transakcyjne pomiędzy stronami kontraktu przenosząc wyłącznie na konsumenta dodatkowe – obok oprocentowania - koszty czynności pobrania rat w domu. Nie są to wszakże czynności, które pożyczkodawca podejmuje na zlecenie konsumenta, bądź w jego interesie.

Uznając więc omówione postanowienia umowne za niedozwolone i wyeliminowując je z praktyki Sąd miał na względzie, iż w sprawie niniejszej zostały łącznie spełnione wszystkie przesłanki ku temu konieczne: umowa została zawarta z konsumentem (co w niniejszej sprawie było oczywiste), kwestionowane postanowienia nie zostały uzgodnione indywidualnie z pozwaną a jednocześnie postanowienia te kształtowały jej prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy oraz nie dotyczyły sformułowanych w sposób jednoznaczny główny świadczeń stron.

W tym miejscu podkreślić należy, iż orzecznictwo europejskie stoi na stanowisku, że Sąd powinien z urzędu uwzględnić abuzywność klauzuli umownej. W orzeczeniu Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawie C- 397/11, w pkt. 27 i 28 Trybunał podniósł, że „z chwilą, w której sąd krajowy dysponuje niezbędnymi w tym celu elementami stanu prawnego i faktycznego, powinien z urzędu ocenić nieuczciwy charakter danego warunku umownego objętego zakresem zastosowania dyrektywy 93/13 EWG w sprawach nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, i czyniąc tak, powinien usuwać brak równowagi istniejącej między konsumentem a przedsiębiorcą” (podobnie (...) w sprawie C 618-10 pkt. 42-44. (źródło (...)) Nadto w pkt. 2 i 3 wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 30 maja 2013 r. (C-397/11) Trybunał ten jednoznacznie stwierdził, że :

i. artykuł 6 ust. 1 Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, który stwierdza nieuczciwy charakter warunku umownego, ma obowiązek, po pierwsze, wyciągnięcia wszystkich konsekwencji wynikających na podstawie prawa krajowego z takiego stwierdzenia bez oczekiwania na wniosek konsumenta w tym zakresie w celu zapewnienia, iż konsument nie będzie związany takim warunkiem, oraz po drugie, oceny co do zasady na podstawie obiektywnych kryteriów, czy dana umowa może dalej istnieć bez takiego warunku.

ii. dyrektywę 93/13 należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, który z urzędu stwierdza nieuczciwy charakter warunku umownego, powinien w miarę możliwości zastosować krajowe przepisy proceduralne w taki sposób, aby wyciągnąć wszystkie konsekwencje, które na podstawie prawa krajowego wynikają ze stwierdzenia nieuczciwego charakteru danego warunku, w celu zapewnienia, że konsument nie będzie nim związany.

Innymi słowy Sąd krajowy powinien wykorzystać wszystkie możliwe środki, aby z urzędu uwzględnić niedozwolony charakter postanowienia umownego, nawet jeśli konsument tego aspektu nie podniósł na żadnym etapie procesu. Przy czym, co istotne w sprawie niniejszej, na aspekt ten pozwana wskazywała, wadliwie przywołując w tym zakresie - w miejsce abuzywności postanowień umownych - instytucję wyzysku.

Powód nie wykazał w żaden sposób, bo nie załączył wykazu nabytych wierzytelności, w tym dotyczącej pozwanej, jaka kwotę długu kupił, a także , co na nią się składa. Nie wykazał też jak wyliczył kwotę 617, 37 zł kosztów windykacji. Nadto nie podał ile pozwana wpłacił tytułem spłaty pożyczki, a spłaty do pewnego momentu następowały, skoro kapitał wynosi na dzień wniesienia pozwu 636, 84 zł.

Mając powyższe na uwadze, wobec abuzywności wyżej omówionych zapisów umownych -- Sąd w pkt. I wyroku oddalił powództwo. Orzeczenie w tym zakresie wydano z uwzględnieniem brzemienia art. 385¹ §1kc i 6 kc.

Fakt przegrania przez powoda procesu znalazł swoje odzwierciedlenie w treści rozstrzygnięcia o kosztach procesu zawartego w punkcie II wyroku. Pozwany został bowiem uznany za wygrywającego spór. Na koszty procesu składały się koszty poniesione wyłącznie przez stronę powodową w postaci: uiszczonych opłaty sądowej w kwocie 30 zł, wynagrodzenia z tytułu kosztów zastępstwa procesowego strony powodowej przez występującego w sprawie radcę prawnego, które to wynagrodzenie zostało ustalone w wysokości pojedynczej stawki minimalnej przewidzianej w przewidzianej w §2 pkt. 2 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych tj. w kwocie 900 zł, opłaty od pełnomocnictwa- 17 zł . Stosownie więc do przewidzianej w art. 98 i 108 kpc zasady rozliczania – powoda obciążają poniesione przez powoda koszty procesu w części przegranej tj. 100%, czyli 947 zł.